

Не гледа'е що да имъ таксаеѣ.
 Ми викне'е млади-не майстори.
 Що си тїе църква заградиле
 Що скоя'е кърсти и икони,
 Дури имъ сѣ зайре дососало;
 Кубе-то отъ карагрошъ сториле.
 Тога зборвѣтъ тридеветъ момчина:
 „А егиди млади кувенджии!
 А егиди премлади майстори!
 Како що си бога помолифне,
 Така ни' је самъ господъ помоголь.“

223.

„Жени ме, майко, жени ме
 Дури сѣмъ младо зелено
 Отъ двана'есетъ години,
 Отъ трина'есетъ пролета,
 Дури је жито ефтино,
 Килница вреще сто пари,
 Ведрица вино золота.“ —
 „Не женамъ, синко, не женамъ,
 Уще си мало малечко.“ —
 „Жени ме, майко, жени ме,
 Оти ке бегамъ далеку
 Во Негошка-та планина,
 Млатъ араміа ке бидамъ,

Въ друмъ кеседжіа ке ходамъ,
 Църна кошуля ке носамъ;
 Многу ке майки расплачамъ,
 Многу невѣсти поцърнамъ,
 Многу юнаци загубамъ.“ —
 „Не оди, синко, не оди!
 Лошо ке ми те прокълнамъ,
 Тешка клетва ке ти да'амъ,
 Ти тамо ке сѣ разболишъ,
 Никой край тебе ке немаѣ,
 Орлови гробъ ке копаатъ,
 Къртали ке те креваатъ,
 Чафки попови ке бидатъ.“

224.

Отъ Битоля.

„Топи, топи, мила майко, мой-ве лютѣ рани.“ —
 „Топамъ, топамъ, мили синко, твой-те лютѣ рани.
 Кажи, кажи, мили синко, що грехъ си сторило?“ —
 „Да ти кажамъ, мила майко, що грехъ сѣмъ сторило;
 Кога бѣхмѣ, мила майко, деца аджамии,
 Ние бѣхмѣ, мила майко, лоши арамии,
 Ние бѣхмѣ, мила майко, на Стара планина,
 Сѣ погоди, мила майко, дѣна Велигдѣна,